

Очи откри той, сепнатъ на часътъ —
Но блянътъ блянъ въ душата му остана...
На тъмна нощъ дошелъ бе день на смяна...
Тъкмяха се другарите за пътъ.

Грей чуждо слънце въ тоя чужди край;
Устата жадъ, тъга душата трови.
Зловещо дрънкатъ тежките окови...
Ахъ, до кога ли тоя пътъ ще трай!

